

försvunno. Jag hörde under jorden ljudet af deras steg; därpå blef allt åter tyst.

»Se där», tänkte jag, »har man förklaringen på bullret, som skrämmar folket här i trakten. Ett tjufband håller sig gömdt i klostrets källare. Jag måste låta gripa dem, men huru? Se det är svårigheten.»

Jag fortfor att hålla mig gömd under hvalfvet, där jag hade utsikt öfver ruinerna och trakten rundt omkring, och gick icke fram, förrän jag hörde barnen, som sökte sina åsnor. Jag sprang då fram för att hindra dem från att närma sig detta hvalf och buskarne, som så väl dolde ingången till de underjordiska hvalfven, att det var omöjligt att upptäcka den.

»Se här är Cadichon», ropade Ludvig.

»Men hvar äro alla de andra», sade alla barnen på en gång.

»De kunna icke vara långt borta», sade Ludvigs far. »Vi få söka efter dem.»

»Det är bäst», sade Jakobs far, »att söka dem i dalgången bakom hvalfbågen där borta. Betet ser godt ut där.»

Jag darrade vid tanken på den fara, för hvilken de utsatte sig, och skyndade fram till hvalfvet för att hindra dem. De försökte att få undan mig, men jag gjorde motstånd med sådan envishet och hindrade dem så ihärdigt att komma fram, att Ludvigs pappa slutligen sade:

»Cadichons envishet är verkligen märkvärdig. Man berättar så mycket om hennes klokhet, att det är bäst att göra, som hon vill och återvända. Det är i alla